

Z DNEŠNÍHO EVANGELIA:

Když zástup viděl, že ani Ježíš, ani jeho učedníci nejsou na břehu, nasadali do člunů, přijeli do Kafarna a hledali Ježíše. Když ho našli na druhé straně moře, zeptali se ho: „Mistře, kdy jsi sem přijel?“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale že jste se dosyta najedli z těch chleběů. Neusilujte o pokrm, který pomíjí, ale o pokrm, který zůstává k věčnému životu; ten vám dá Syn člověka. Otec, Bůh, ho osvědčil svou pečeti.“ Zeptali se ho: „Co máme dělat, abychom konali skutky Boží?“ Ježíš jim odpověděl: „To je skutek Boží, abyste věřili v toho, koho on poslal.“ Řekli mu: „Jaké tedy ty děláš znamení, abychom ho viděli a uvěřili ti? Co konáš? Naši předkové jedli na poušti manu, jak je psáno: ‘Chléb z nebe jim dal jíst.’“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Chléb z nebe vám nedal Mojžíš, ale pravý chléb z nebe vám dává můj Otec; neboť chléb Boží je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu.“ Prosili ho tedy: „Pane, dávej nám ten chléb pořád.“ Ježíš jim řekl: „Já jsem chléb života. Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit.“ (Jan 6,24-35)

K ZAMYŠLENÍ

Zázrak nasycení zástupu (o tom jsme četli minulou neděli) vyvolal reakci. Lidé očekávají, že muž z Nazareta může zastavit hlad a povinnost práce. Ježíš ale pozornost posluchačů vede dál. Vede je k víře, která je klíčová pro setkání s Bohem. Víra v běžném lidovém chápání označuje něco nezvyklého, nadpřirozené zázraky, kejkle... Z takového omezeného pojetí víry je Ježíš ihned vyvede. Skutečné zázraky jsou jen odkazem na nebeského Otce. O něj jde v první řadě! A teprve v takto správně postaveném pojetí víry se můžeme znovu soustředit

na Ježíše. Již nejen na jeho zázračnou moc proměnit chléb, ale na jeho mesiánskou roli: zachránce člověka, který může každého, kdo uvěří, přivést k Otci. (vira.cz)

Večerní modlitba

Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se nachýlil.

Zůstaň s námi, s celou církví.

Zůstávej s námi ve večerních hodinách dne, ve

večerních hodinách života,

ve večerním čase světa.

Zůstávej s námi svou milostí a dobrotou, svým slovem

a požehnáním.

Zůstaň s lidmi, s kterými pracuji a žiji, s těmi, kteří mi

rozumí a starají se o mne,

s lidmi, kteří jsou mi svěření.

MYŠLENKY PRO ŽIVOT

- Je dobře, že spousta krásy na světě je tu pro všechny, nelze si ji přivlastnit.
- Lidský život je jak voda: jak plyne, může se pročišťovat, ale též stále více kalit.
- Svoboda srdce je mnohem víc než ovládnání lidí nebo vlastnění velkého bohatství.

VÁCLAV

č. 29. (2015)

2.8.2015

18. neděle v mezidobí Týdeník

Římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2,
410 02 Lovosice
Webové stránky:

farnostlovosice.cz

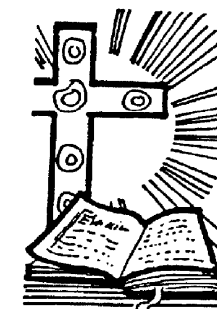
PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY:

LOVOSICE	Út – v 17.30 hod.
	St – v 17.30 hod.
	Čt – v 7.30 hod.
	Pá – v 17.30 hod.
	Ne – v 9.00 hod.
SULEJOVICE	Ne – v 10.30 hod.
MILEŠOV	Pá – v 9.00 hod. (zámecká kaple)
VELEMÍN	So – v 10.00 hod.

AKTIVITY V TÝDNU:

- + Modlitební skupina Út od 16.30 hod.
- + Křesťanské rozhovory St 5.8.2015 v 18.30 hod.

Odpověď k žalmu – neděle 2.8.2015

„Hospodin jim dal nebeský pokrm.“

„YOUCAT“

(Katechismus Katolické Cirkve v otázkách a odpovědích)

157. Budeme po smrti postaveni před soud?

Takzvaný zvláštní nebo také osobní soud nastává v okamžiku smrti jednotlivého člověka. Všeobecný soud, kterému také říkáme poslední, nastane posledního dne, tedy na konci světa, při opětovném příchodu Pána.

Ve smrti člověk dosahuje bodu pravdy. V ní už nelze nic popírat, skrývat nebo změnit. Bůh nás vidí takové, jací jsme. Předstupujeme před jeho soud, před okamžik jeho nápravy. V Boží přítomnosti totiž můžeme být jen „správně“, tedy takový, jaké nás chtěl Bůh mít, když nás stvořil, anebo nemůžeme být vůbec. Někdo se může vrhnout rovnou Bohu do náruče, jiný bude muset nejdříve projít procesem pročišťování. Kdo je plný zloby, nenávisti a popírání všeho, navždycky odvrátí tvář od lásky, od Boha. Život bez lásky však není nic jiného než peklo.

NĚKTERÉ PAMÁTKY V TÝDNU

9. srpna – svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, panny a mučednice, patronky Evropy

Narodila se 12.10. 1891 do velmi početné židovské rodiny v Breslau (Vratislav, nyní Wroclav v Polsku, v té době německá část Slezska). Když Editě ve věku dvou let zemřel otec, zůstala matka se sedmi dětmi a zadluženým dřevařským podnikem. S energií jí vlastní se ho ujala a i přes nevelké zisky byla k chudým velmi štedrá. Podnik vytáhla z dluhů a vedle dobré výchovy zajistila svým dětem i vzdělání. Byla věrná zásadám židovské víry. Edita ale tuto víru již ve 14ti letech začala odmítat a do 30ti let setrvala v nevěře. Vzhledem k její touze po pravdě, není na místě celé ono období označovat za život ateistky. Studovala na dvou universitách a dosáhla doktorátu z filosofie. K vysokoškolskému studiu si zvolila germanistiku, dějiny a psychologii. Později ji zaujal nový filosofický směr profesora Edmunda Husslera, v němž šlo o tzv. čiré podstaty jevů při popisné metodě zkoumání vývoje lidského vědomí - filosofický obor fenomenologie. Edita, hnána touhou po poznání, nespokojila se s kvalifikací středoškolské učitelky, ale rozhodla se pro universitu v Göttingen. Roku 1913 se stala Husslerovou studentkou a později asistentkou. V roce 1916 dosáhla doktorátu z filosofie. Vynikla jako myslitel při vydávání svých prací z fenomenologie. V roce 1919 se ucházela o místo profesorky ve Freiburgu, kde dříve sama studovala.

Křesťanské obzory se začaly Editě otvírat vlivem filosofa

Maxe Schelera. Sama to označila za první styk s jí neznámým světem. Určitý popud pro hledání podstaty věci a Bytí až k celkovému pohledu na myšlení věřícího katolíka jí dal Hussler. Ale samotná věda by z ní křesťanku neudělala. Prvním silným útokem na její nevěru bylo setkání s vdovou po kolegovi. Poznala totiž, že čerpala sílu a důvěru z Ježíšova kříže a tak unesla ztrátu manžela.

Jak sama řekla, její jedinou modlitbou byla touha po pravdě. Boží Prozřetelnost na ní odpověděla o dovolené, při návštěvě kamarádky Conrad Martiusové, u níž objevila knihu "Život svatě Terezie z Avily." Od obsahu tohoto vlastního životopisu karmelitky se nemohla odtrhnout. Byla jím tak dokonale oslovena, že hned ráno si byla koupit katolický katechismus a misálek. Po jejich prostudování šla kněze požádat o sv. křest. Na dotaz, kým byla připravena, požádala o přezkoušení. Pokřtěna byla 1.1. 1922 v Bad Bergzebern a 2.2. přijala svátost biřmování.

Editinou konverzí byli její známí až šokováni. Matce o ní z ohledu neřekla. Opustila svoji činnost na universitě a odešla do učitelského ústavu dominikánek ve Speyeri jako profesorka němčiny. Díky seznámení se spisy Tomáše Akvinského, které jí ukázaly, že i věda může být křesťanskou službou, vytrvala u své práce. Přednášela na kongresech v různých městech Evropy, včetně Prahy a od r. 1932 asi rok na institutu vědecké pedagogiky v Münsteru. Následkem Hitlerovy politiky musela místo opustit. To ji však vedlo k řeholnímu povolání, po němž dávno toužila. V rozhodnutí pro vstup ke karmelitkám byla podpořena i opatem z Beuronu Walzerem, který byl jejím rádcem. K bosým karmelitkám v Kolíně nad Rýnem vstoupila v r. 1934. V dalším roce 21.4. složila dočasné sliby a přijala řeholní jméno Terezie Benedikta od Kříže. V roce 1936 jí zemřela matka. Brzy nato si Benedikta pádem ze schodů zlomila ruku i nohu. Pobyt v nemocnici využila k tomu, že rodnou sestru Růženu učila katechismu a připravila ji na sv. křest. Slavné sliby složila Benedikta od Kříže 21.4. 1938.

Bezpráví vůči Židům se stupňovalo a proto byla Benedikta od Kříže poslána matkou představenou do Karmelu v Echtu v Holandsku. Dorazila tam v poslední den roku. Její sestře Růženě se podařilo za ní přijít přes Belgie v roce 1940 a dělala tam vrátanou. V témže roce bylo obsazeno Německem i Holandsko a gestapo oběma sestrám nařídilo denně nosit žlutou Davidovu hvězdu. Benedikta se marně snažila o švýcarské vízum. Na začátku srpna 1942 z příkazu německé vlády, byli zatčeni všichni katolíci (včetně řeholních osob) židovského původu. Pro obě sestry přišli příslušníci SS hned 2.8. Benedikta vzala sestru

Růženu za ruku a řekla: "Pojď, půjdeme pro dobro našeho národa." V nákladním voze je převezli do Roermonde, pak přes tábor v Amersfoort do Westerborku. Odtud ve vagonech pro dobytek, zajištěných ostnatým drátem, konaly sestry poslední cestu do koncentračního tábora Auschwitz-Birkenau. Tam pro ně a jejich milované rodáky z celé Evropy byla připravena plynová komora.

V holandské sbírce zákonů vyšlo brzy toto oznámení: "Nr 44074 Edith Teresia Hedwig Stein, z Echtu, nar. 12.10.1891 ve Wroclavi, zemřela 9.8.1942."

"Nemůže nám pomoci lidské působení, ale Kristovo utrpení."

Další památky:

- 4. srpna – pam. sv. **Jana Marie Vianneye**, kněze
- 5. srpna – nez. pam. **Posvěcení římské baziliky Panny Marie**
- 6. srpna – svátek **Proměnění Páně**
- 7. srpna – nez. pam. sv. **Sixta II.**, papeže a **druhů mučedníků**; také sv. **Kajetána**, kněze
- 8. srpna – pam. sv. **Dominika**, kněze
- 9. srpna – 19. neděle v mezidobí**

INTENCE MŠÍ SV.:

Ne – 2.8.2015 – v **9.00 hod.** za † Rostislava Letoše
v Sulejovicích – **10.30 hod.** za farníky

Ne – 9.8.2015 – v **9.00 hod**
v Sulejovicích – v **10.30 hod.**

Nová evangelizace

(Ludvík Armbruster)

Když dnes uvažujeme o nové evangelizaci a chceme najít správnou cestu, aby naše svědectví bylo živé a radostné, aby to nevedlo ke stálému zklamání a sebevýčitkám, musíme brát v úvahu i to, že v nás působí také opačná tendence. Když se nám do náročné misijní činnosti nechce, vymyslíme si dobré důvody, proč se to či ono dělat nemá.

Co je tedy dnes třeba a od čeho naopak máme upustit, protože to už našim současníkům nic neříká? Naše zbožné a dobře míněné argumenty jsou přesvědčivé pro ty, kteří už věří. Ale my jsme vlastně po-křesťanská společnost, a když k našim současníkům hovoříme v archaickém jazyku, který vyjadřoval zkušenosti agrární společnosti v minulých tisíciletích, nic jim to neříká. Slova, která nevyjadřují žádnou osobní zkušenost, kterou člověk má, vyznějí naprázdno. Jsou to pro něho mrtvá slova.